

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֵבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרָשְׁת וַיִּשְׁלַח

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך ו' - חלק ז'

קונטרס 157

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דְּאִי יִפְקֹדוּן בֵּית מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יִוצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הַעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקושתו) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

(במדבר ט) ולפי העלות הענן מעל האהל ואחרי כן יסעו בני ישראל וגו'. וכשהיא עולה, אותו ענן עולה עד למעלה, וכל בני העולם רואים ושואלים ואומרים, מי זאת עלה מן המדבר פתימרות עשן.

אזתו ענן של השכינה שנראה עשן. מה הטעם היא עשן? משום שהאש שהדליקו אברהם ויצחק בנו היתה אחוזה בה ולא זזה ממנה, וכאשר נאחזה אותה האש בתוכה, היתה עולה ענן וניא עשן.

ועם כל זה, מקטרת מר ולבונה. מה זה מקטרת? מתקשרת בשני צדדים אחרים, ענן של אברהם לזמין, ענן של יצחק לשמאל. מכל אבקת רוכל - זה יעקב.

דבר אחר - זה יוסף הצדיק, משום שארוננו של יוסף היה הולך אליו. למה רוכל? משום שהיה רכיל את אחיו לאביו. דבר אחר למה רוכל - אלא מה חנוני זה שצורות עצי בשמים ואבקות עלים מריחים פלם בידו - פן גם יוסף, הוא קיום התורה, משום שהוא קים אותה, משום שכל מצוות התורה קשורות לשמירת ברית קדש.

ורבן שכינה קשורה לאברהם יצחק ויעקב ויוסף, פאחד הם, ודמות אחת להם. זהו שכתוב (בראשית לו) אלה תולדות יעקב יוסף. ומשום פן מכל אבקת רוכל, משום שממקום שהנהר ששופע ויוצא, הכל משקים וכל הפנים מאירות.

ובא וראה, פשהיו ישראל בארץ ומיו מקריבים קרבנות, פלם היו מתקרבים לקדוש-ברוך-הוא פראוי, וכשקרבן נעשה והעשן עולה בדרך ישר, אז היו יודעים שעשן המזבח הדליק מנורה

נטליו. פמה דכתיב, (במדבר ט) ולפי [וב]העלות הענן מעל האהל ואחרי כן יסעו בני ישראל וגו'. וכד איהי סלקא ההוא עננא סלקא עד לעילא, וכל בני עלמא חמאן ושאלו ואמרי, מי זאת עולה מן המדבר פתימרות עשן.

ההוא עננא דשכינתא אתחזיא עשן, מאי טעמא איהי עשן. בגין דנורא דאדליק אברהם ויצחק בריה הוה אחיד בה ולא אעדי מינה. וכד אתאחדת ההוא נורא בגויה הוה סליק עננא (ניא תנא).

ועם פל דא, מקטרת מר ולבונה. מאי מקטרת, מתקטרא בתרין סטרין אחרנין, עננא דאברהם לימינא, עננא דיצחק לשמאלא. מכל אבקת רוכל, דא יעקב.

דבר אחר דא יוסף הצדיק, בגין דארונא דיוסף הוה אזיל לגביה, אמאי רוכל, בגין דהוה רכיל לאחוי לגביה דאבוי. דבר אחר אמאי רוכל, אלא מה חנוני דא קטירי דקוסטרי ואבקי דפולמי כלהו בידיה. הכי נמי יוסף, איהו קיומא דאורייתא בגין דאיהו קיים לה, בגין דכל פקודי אורייתא מתקשרן בנטירו דברית קדישא.

ועל דא שכינתא מתקטרא באברהם יצחק ויעקב ויוסף, פחדא אינון ודיוקנא חדא להו. הדא הוא דכתיב, (בראשית לו) אלה תולדות יעקב יוסף. ובגין פן מכל אבקת רוכל, בגין דמאתר דנהרא דנגיד ונפיק אשתקניא כלא ונהירו כל אנפין.

והא חזי, פד הווי ישראל בארעא והווי מקריבין קרבנין, פלהו הווי מתקרבין לגבי קדשא בריך הוא כדקא יאות, וכד קרבנא אתעביד ותננא סליק בארע מישר, פדין הווי ידעי דתננא דמדבחא אדליק (ד' קטו)

שְׂרָאוּיָהּ וְהַדִּלְקָה, וְכָל הַפְּנִים
מְאִירוֹת וְהַמְּנֹרוֹת דּוֹלְקוֹת.

וּמִיּוֹם שֶׁנִּחְרַב בַּיִת הַמִּקְדָּשׁ אֵין לָךְ
יוֹם יוֹם שְׂאִין בוֹ זְעַם וְרָגֶז, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים ז) וְאֵל זֹעֵם בְּכָל
יוֹם, וּפְרָשֵׁה הַחֲדָוָה מִלְּמַעְלָה
וּמִלְּמַטָּה, וַיִּשְׂרָאֵל הוֹלְכִים בְּגִלוּת,
וְהֵם בְּרִשׁוֹת שֶׁל עֲבוּדוֹת זָרוֹת
אֲחֵרוֹת, וְאֵז הַתְּקִיִּים הַפְּסוּק
שֶׁכְּתוּב (דברים כח) וְעִבַדְתָּ שָׁם
אֱלֹהִים אֲחֵרִים.

וְכִי זֶה לְמָה? מִשּׁוּם שֶׁכְּתוּב (סו)
תַּחַת אֲשֶׁר לֹא עִבַדְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ
בְּשִׂמְחָה וּבִטּוֹב לֵבב מְרֹב כֹּל. מֵה
זֶה מְרֹב כֹּל? כֵּאֵן מְרֹב כֹּל, וְשֵׁם
מַחֲסֵר כֹּל.

עַד שִׁיתְעוֹרֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
וַיִּפְדֶּה אוֹתָם מִבֵּין הָעַמִּים, כְּמוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר (סו ל) וְשָׁב ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת
שְׁבוּתְךָ וְרַחֲמֶךָ וְשָׁב וּקְבָצֶךָ מִכָּל
הָעַמִּים אֲשֶׁר הִפְיָצֶךָ ה' אֱלֹהֶיךָ
שְׁמָה. וְכְתוּב אִם יִהְיֶה נִדְחָךְ
בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם מִשָּׁם יִקְבָצֶךָ וּגו'.
וְאֵלֶּה תִּלְדוֹת עֲשׂו הוּא אֲדוֹם. בֹּא
רְאֵה, בְּחַיֵּי יִצְחָק לֹא נִמְנוּ בְּנֵי עֲשׂו
כְּמוֹ שֶׁנִּמְנוּ בְּנֵי יַעֲקֹב, שֶׁהָרִי עַד
שָׁלֵא מֵת יִצְחָק הֵם נִמְנוּ, אֲבָל
בְּעֲשׂו מֵה כְּתוּב? וַיִּגְוַע יִצְחָק
וַיָּמָת וַיֵּאסֹף אֶל עַמּוּי זָקֵן וַיִּשְׁבַּע
יָמִים וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ עֲשׂו וַיַּעֲקֹב
בְּנָיו. אַחֲרָיו מֵה כְּתוּב? וְאֵלֶּה
תִּלְדוֹת עֲשׂו הוּא אֲדוֹם. מֵה
הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׂאִינוּ בְּחִלְקוֹ
וּבִירִשְׁתּוֹ וּבְגוֹרְלוֹ, אֲלֵא יַעֲקֹב
וּבְנָיו.

וְלָבֵן יַעֲקֹב וּבְנָיו הֵם חִלְקוֹ שֶׁל
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְנִכְנָסִים
בְּחֻשְׁבוֹן. אֲבָל עֲשׂו שְׂאִינוּ בְּחִלְקָה
שֶׁל צַד הָאֲמוּנָה, עֲשֵׂה חֻשְׁבוֹנוֹ
אֲחֵר שְׁמַת יִצְחָק, וְנִפְרַד חִלְקוֹ
לְמָקוֹם אֲחֵר.

דְּמִית יִצְחָק, וְאֲתַפְרֵשׁ

בּוֹצִינָא דְאֲתַחֲזִיא לְאֲדִלְקָא, וְכָל אֲנַפִּין
נְהִירִין וּבּוֹצִינִין דְּלִקִּין.

וּמִיּוֹמָא דְאֲתַחֲרִיב בֵּי מִקְדָּשָׁא לִית לָךְ יוֹמָא
וְיוֹמָא דְלִית בֵּיה זְעִימוּ וְרוּגְזָא.
כְּמָה דְאֵת אֲמַר, (תהלים ז) וְאֵל זֹעֵם בְּכָל יוֹם,
וְאֲתַפְרֵשׁ חֲדוּה מְעִילָא וּמַתְתָּא. וַיִּשְׂרָאֵל
אֲזִלִּין בְּגִלוּתָא וַאינון בְּרִשׁוֹ דְטַעֲנוּן אַחֲרֵנִין.
וּכְדִין אֲתַקִּיִּים קָרָא דְכְּתִיב, (דברים כח) וְעִבַדְתָּ
שָׁם אֱלֹהִים אֲחֵרִים.

וְכִי דָא לְמָה, בְּגִין דְכְּתִיב, (דברים כח) תַּחַת
אֲשֶׁר לֹא עִבַדְתָּ אֶת יי אֱלֹהֶיךָ בְּשִׂמְחָה
וּבִטּוֹב לֵבב מְרֹב כֹּל. מָאי מְרֹב כֹּל. הֲכָא
מְרֹב כֹּל, וְהָתָם בְּחֲסֵר כֹּל.

עַד דִּיתְעַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וַיִּפְרוֹק לוֹן
מִבְּיַי עַמּוּיָא, כְּמָה דְאֵת אֲמַר, (דברים ל)
וְשָׁב יי אֱלֹהֶיךָ אֶת שְׁבוּתְךָ וְרַחֲמֶךָ וְשָׁב
וּקְבָצֶךָ מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר הִפְיָצֶךָ יי אֱלֹהֶיךָ
שְׁמָה. וְכְתִיב אִם יִהְיֶה נִדְחָךְ בְּקִצֵּה הַשָּׁמַיִם
מִשָּׁם יִקְבָצֶךָ וּגו'.

וְאֵלֶּה תוֹלְדוֹת עֲשׂו הוּא אֲדוֹם. תָּא חֲזִי,
בְּחַיֵּי יִצְחָק לֹא אֲתַמְנוּן בְּנֵי דְעֲשׂו
כְּמָה דְאֲתַמְנוּן בְּנֵי דְיַעֲקֹב, דְּהָא עַד לֹא מִית
יִצְחָק אֲתַמְנוּן. אֲבָל בְּעֲשׂו מֵה כְּתִיב וַיִּגְוַע
יִצְחָק וַיָּמָת וַיֵּאסֹף אֶל עַמּוּי זָקֵן וַיִּשְׁבַּע יָמִים
וַיִּקְבְּרוּ אֹתוֹ עֲשׂו וַיַּעֲקֹב בְּנָיו. בְּתַרְיָה מֵה
כְּתִיב וְאֵלֶּה תוֹלְדוֹת עֲשׂו הוּא אֲדוֹם. מָאי
טַעֲמָא, בְּגִין דְּהָא בְּחוּלְקִיָּה וּבְאַחֲסַנְתִּיָּה
וְעַדְבִּיָּה לָאו אִיהוּ, אֲלֵא יַעֲקֹב וּבְנָיו.

וּבְגִין כֵּן, יַעֲקֹב וּבְנָיו אֵינוּן חוּלְקִיָּה
דְּקוּדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְעֵאלִין
בְּחוּשְׁבָּנָא. אֲבָל עֲשׂו דְלָאו אִיהוּ בְּחוּלְקָא
דְּבַסְטֵר דְּמַהִימְנוּתָא, עֲבִיד חוּשְׁבָּנִיָּה לְבָתַר
חוּלְקִיָּה לְאַתֵּר אַחֲרָא.

בא ראה, אחרי שמת יצחק ועשו נפרד לצד שלו, מה כתוב? ויקח עשו את נשיו וגו' מפני יעקב אחיו. שהשאיר ליעקב קרן ורוח שעבוד מצרים, והארץ, ומכר לו חלקו במערת המכפלה, והלף לו מן הארץ ומן האמונה ומחלקו, שהלף לו מהכל.

בא ראה כמה היה חלקו של יעקב טוב בכל משום שלא נשאר עשו עמו ונפרד ממנו והלף לו לחלקו ולגורלו, ונשאר יעקב אחיו בירשת אביו ובירשת אבותיו. ועל זה וילף אל ארץ מפני יעקב אחיו. מה זה מפני יעקב אחיו? שלא רצה חלקו וירשתו וגורל האמונה שלו. אשרי חלקו של יעקב, עליו כתוב (דברים לב) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו.

ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדם לפני מלך מלך לבני ישראל. רבי ייסא פתח ואמר, (עובדיה א) הנה קטן נתתיך בגוים בזוי אתה מאד. בא ראה, כשעשה הקדוש ברוך הוא את העולם וחלק את הארץ לשבעה תחומי חלקים כנגד שבעים ממנים גדולים, והקדוש ברוך הוא חלק אותם לשבעים עמים, כל אחד ואחד כראוי לו, כמו שנאמר (דברים לב) בהנחל עליון גוים בהפרידו בני אדם יצב גבלת עמים.

ומכרם הממנים הגדולים שנמסרו לשאר העמים אין בהם בזוי לפניו כממנה של עשו, מה הטעם? משום שהצד של עשו הוא צד הטמאה, וצד הטמאה הוא קלון לפני הקדוש ברוך הוא מאותן דרגות קטנות שאחר הריחים, שבא מהריקנות של המדות האדמות, ועל זה הנה קטן נתתיך בגוים בזוי אתה

הא חזי, לבתר דמית יצחק, ועשו אתפרש לסטריה, מה כתיב ויקח עשו את נשיו וגו' מפני יעקב אחיו. דשבק ליה ליעקב קרן ורוח שעבודא דמצרים, וארעא. וזבין ליה חולקיה מן מערתא דכפלתא, ואזל ליה מן ארעא ומן מהימנותא ומחולקיה, דאזל ליה מפלא.

הא חזי, כמה הוה חולקיה דיעקב טבא בכלא. בגין דלא אשתאר עשו בהדיה ואתפרש מניה ואזל ליה לחולקיה וילעדביה, ואשתאר יעקב אחיד באחסנת אבוי ובאחסנת אבהותי. ועל דא וילף אל ארץ מפני יעקב אחיו. מאי מפני יעקב אחיו. דלא בעא חולקיה ואחסנתיה ועדבא דמהימנותא דליה. זפאה חולקיה דיעקב עליה פתיב, (דברים לב) כי חלק יי עמו יעקב חבל נחלתו:

ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדם לפני מלך מלך לבני ישראל. רבי ייסא פתח ואמר, (עובדיה א) הנה קטן נתתיך בגוים בזוי אתה מאד. תא חזי, כד עבד קדשא בריה הוא עלמא, ופלג ארעא לשבעה תחומי פליגין לקביל שבעין רברבין ממנן, וקדשא בריה הוא פליג לון לשבעין עמין כל חד וחד פדקא חזי ליה, כמה דאת אמר, (דברים לב) בהנחל עליון גוים בהפרידו בני אדם יצב גבלת עמים.

ומכרהו רברבן ממנן דאתמסרו לשאר עמין לא אית בהו בזוי קמיה כממנא דעשו. מאי טעמא, בגין דסטרא דעשו סטרא מסאבא איהו, וסטרא דמסאבא איהו קלנא קמיה קדשא בריה הוא. מאינן דרגין זעירין דבתר ריחיא סריקתא דקוסטרי סומקי קא אתיא, ועל דא הנה קטן נתתיך בגוים,

מאד, שכתוב (בראשית א) על גזונף תלף ועפר תאכל כל ימי חייה. מאד, כמו שנאמר אתה מפל הבהמה ומפל חית השדה.

בא ראה, בדרגות התחונות יש דרגות על דרגות, כלם משנים זה מזה, וכל הדרגות נפרדות הן, וקשורות אלה באלה, ומלכות נפרדת זה מזה, ומלכות קשורה במלכות, זה נכנס וזה עולה, אחרונים בקשר אחד.

לאותו קשר יש קומה אחת, ושלשה קשרים לאותה קומה. בכל קשר וקשר עטרה אחת, ובכל עטרה ועטרה שליטה אחת, והתמנה בעטור שלמעלה, והתמנה וירד למטה, עד שהתקשרו בו כוכבים ומזלות. כל אחד ואחד נפרד בו כוכב אחד ומזל אחד, וכל הכוכבים מזמנים הם באותן דרגות שלמעלה. ועל זה כל דרגה ודרגה מתעטרת במקומות ידועים כראוי.

וכשנפרדות הדרגות נמצא קשר המפסיק, עד שמתקשרים לצד שנראה להם, והצדדים של דרגות הטמאה שהם בצד שמאל, כלם נפרדים לכמה דרכים ושבילים מצדי הגבורות האדמות, ולכן תלויות הגבורות למטה לאלף אלפים ורבוא רבבות. ועל זה הנה קטן נתמיד בגוים בזוי אתה מאד, כמו שאמרנו.

בא ראה, ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום, בארץ - בצד של הדרגה שלו שהיא דרגת עשו, שכתוב עשו הוא אדום, וכלם באים מצד של רוח הטמאה. לפני מלך מלך לבני ישראל - משום שאותן דרגות שעומדות בבית השערים למטה קודמות.

בזוי אתה מאד. דכתיב, (בראשית ג) על גזונף תלף ועפר תאכל כל ימי חייה. מאד, כמה דאת אמר ארור אתה מפל הבהמה ומכל חית השדה.

הא חזי, בדרגין תפאין אית דרגין על דרגין, פלהו משניין דא מן דא, וכלהו דרגין קפטירין אליו, וקשירין אליו באליו, ומלכו אתפרש דא מן דא, ומלכו אתקשר במלכו. דא עייל, ודא סליק, אחידן בקשרא חדא.

ההוא קשרא משחתא חדא ליה, ותלת קשרין לההיא משחתא. בכל קשרא וקשרא חד עטרא, ובכל עטרא ועטרא חד קפסורא ואתמנא בעטורא דלעילא, ואתמנא ונחית לתתא, עד דאתקשרו ביה ככביא ומזלי. כל חד וחד אתפרש ביה חד (דף קעו ע"ב) ככבא וחד מזלא, וכל ככביא זמינין אינון באינון דרגין דלעילא. ועל דא פל דרגא ודרגא אתעטר באתרין ידיען כדקא חזי.

וכר מתפרשן דרגין אשתפח קטורא דפוסתקא, עד דאתקשרא בסטרא דאתחזי לון, וסטרי ודרגי מסאבי דאינון בסטר שמאלא כלהו מתפרשן לכמה ארחין ושבילין מסטרי גבורן סומקון. ובגין כף תליין גבורן לתתא לאלף אלפין ורבו רבבן, ועל דא הנה קטן נתמיד בגוים בזוי אתה מאד כדקאמרן.

הא חזי, ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום. בארץ, בסטרא ודרגא דיליה דאיהו דרגא דעשו. דכתיב עשו הוא אדום, וכלהו קאתו מסטרא דרוח מסאבא. לפני מלך מלך לבני ישראל, בגין דאינון דרגין דקנימין בי תרעי לתתא קדמאי.

וּבְגִין כֹּה, אָמַר יַעֲקֹב, יַעֲבֹר נָא אֲדֹנָי לִפְנֵי עֲבָדָיו. בְּגִין דְּרַגִּין דִּילִיָּה קַדְמָאין אֵינוּן לְאַעְלָא. וּבְגִין כֹּה לִפְנֵי מַלְךְ מַלְךְ לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל. דְּעַד כְּעַן לֹא מָטָא זְמַנָּא דְמַלְכוּי שְׂמַיָּא לְשַׁלְטָאָה וּלְאַתְאַחְדָּא בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל. וּבְגִין כֹּה אָמַר יַעֲבֹר נָא אֲדֹנָי לִפְנֵי עֲבָדָיו.

וּרְבִן אָמַר יַעֲקֹב יַעֲבֹר נָא אֲדֹנָי לִפְנֵי עֲבָדָיו, בְּשִׁבִיל דְּרַגְוֹתָיו הִרְאֵשׁוּנוֹת הֵן לְהַכְנִס, וּמִשׁוּם כֹּה לִפְנֵי מַלְךְ מַלְךְ לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל. שְׂעַד עֲכָשׁוּ טְרַם הִגִּיעַ זְמַנָּה שֶׁל מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם לְשִׁלְטַן וּלְהִאֲחַז בְּבִנֵי יִשְׂרָאֵל, וְלָכֵן אָמַר יַעֲבֹר נָא אֲדֹנָי לִפְנֵי עֲבָדָיו.

וְכַר שְׁלִימוֹ אֵלִין דְּרַגִּין בְּקַדְמִיתָא, לְבַתָּר אַתְעַר מַלְכוּי שְׂמַיָּא לְשַׁלְטָאָה עַל תַּתְּאִי. וְכַד שָׂרָא, שָׂרָא בּוּזְעִירָא דְכָל שְׁבַטִין דְּאִיהוּ בְּנִימִין. כְּמָה דְאַתָּה אָמַר, (תהלים סח) שָׁם בְּנִימִין צְעִיר רוּדְם וְגו'. וּבִיָּה שְׂאֲרֵי לְאַתְעִירָא מַלְכוּתָא, לְבַתָּר אַתָּא מַלְכוּתָא בְּאַתְרֵיהּ וְאַתְקִיִּים בְּהַדְיָה דְלֹא תַעֲדֵי לְעֵלְמִין.

וּבְשִׁהַשְׁלִימוֹ דְּרַגּוֹת אֵלֹו בַּתְּחִלָּה, אַחַר כֹּה מִתְעוֹרְרַת מַלְכוּת הַשָּׁמַיִם לְשִׁלְטַן עַל הַתַּתְּחוּנִים, וּבְשִׁשְׁוֹרָה, שׁוֹרָה בְּקִטְוִן שֶׁל כָּל הַשְּׁבַטִים, שְׁהוּא בְּנִימִין, כְּמוֹ שְׁנַאָמַר (תהלים סח) שָׁם בְּנִימִין צְעִיר רוּדְם וְגו'. וְכֹו שׁוֹרָה לְהַתְעוֹרֵר הַמַּלְכוּת. אַחַר כֹּה בָּאָה הַמַּלְכוּת לְמִקּוּמָהּ וְעוֹמַדַת עִמּוֹ שְׁלֹא תִזּוּז לְעוֹלָמִים.

רְבִי חֵיָּיא פִּתַח וְאָמַר, (ישעיה מד) וַעֲתָה שְׁמַע יַעֲקֹב עֲבָדֵי ויִשְׂרָאֵל בְּחַרְתִּי בּו. כֹּה אָמַר יי עֲשֹׂף וַיִּצְרַף מִבְּטָן יַעֲזֹרֶךְ אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב וַיִּשְׁרוּן בְּחַרְתִּי בּו. תָּא חֲזִי, כְּמָה אַבְטַח לֹוֹן קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא לְיִשְׂרָאֵל בְּכְמָה אַתָּר (ד"א ל"ג בְּגִין) לְמַזְכְּרֵי לְהוּ לְעֵלְמָא דְאַתִּי, דְּהָא לֹא אַתְרַעֲזֵי לְחוּלְקִיָּה לְכָל עַם וְלִישָׁן בַּר לְיִשְׂרָאֵל בְּלַחוּדוּי.

רְבִי חֵיָּיא פִּתַח וְאָמַר, (ישעיה מד) וַעֲתָה שְׁמַע יַעֲקֹב עֲבָדֵי ויִשְׂרָאֵל בְּחַרְתִּי בּו. כֹּה אָמַר ה' עֲשֹׂף וַיִּצְרַף מִבְּטָן יַעֲזֹרֶךְ אֵל תִּירָא עֲבָדֵי יַעֲקֹב וַיִּשְׁרוּן בְּחַרְתִּי בּו. בַּא רְאָה כְּמָה הַבְּטִיחַ לְהֵם הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא לְיִשְׂרָאֵל בְּכְמָה מְקוּמוֹת (כְּרִי) לְזִכְוֹתָם לְעוֹלָם הַבָּא, שְׁהֵרִי לֹא הִתְרַצָּה לְחַלְקוֹ לְכָל עַם וְלִישוֹן פְּרַט לְיִשְׂרָאֵל לְבָדִים.

וּבְגִין כֹּה, יְהֵב לֹוֹן אוֹרִיָּיתָא דְקִשׁוּט. לְמַזְכְּרֵי כֹה וּלְמַנְדַּע אַרְחוּי דְקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא בְּגִין דִּירְתוּן אַרְעָא קַדִּישָׁא. דְּכָל מְאֵן דְּזָכִי בְּהֵאִי אַרְעָא קַדִּישָׁא, אִית לִיָּה חוּלְקָא לְעֵלְמָא דְאַתִּי. כְּמָה דְאַתָּה אָמַר, (ישעיה ס) וַעֲמַךְ פְּלִם צְדִיקִים לְעוֹלָם יִרְשׁוּ אֶרֶץ. וְהָא אַתְמַר. תַּלְת דְּרַגִּין הֵכָא, בְּקַדְמִיתָא יַעֲקֹב, וּלְבַתָּר יִשְׂרָאֵל, וּלְבַתָּר יִשְׁרוּן.

וּרְבִן נִמֵן לְהֵם תּוֹרַת אָמַת, לְזִכְוֹת כֹּה וְלְדַעַת דְּרַכִּי הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא פְּדֵי שְׁיִירְשׁוּ אֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה, שְׁכַל מִי שְׁזוּכָה בְּאֶרֶץ הַקְּדוּשָׁה הַזֹּו, יֵשׁ לוֹ חֵלֶק לְעוֹלָם הַבָּא, כְּמוֹ שְׁנַאָמַר (שם ס) וַעֲמַךְ פְּלִם צְדִיקִים לְעוֹלָם יִרְשׁוּ אֶרֶץ, וְהֵרִי נַחְבָּאָר. שְׁלֵשׁ דְּרַגּוֹת כָּאֵן: בַּתְּחִלָּה יַעֲקֹב, אַחַר כֹּה יִשְׂרָאֵל, וְאַחַר כֹּה יִשְׁרוּן.

הָא חֲזִי, יַעֲקֹב הָא אוּקְמוּיָהּ. יִשְׂרָאֵל אוּף הֵכִי נְמִי. וְאַף עַל גַּב דְּדְרַגִּין אֵינוּן חַד. יִשְׁרוּן, אַמְאִי אַקְרוּן יִשְׂרָאֵל בְּשְׂמָא דָּא. אֵלָא יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁרוּן כְּלֹא חַד. יִשְׁרוּן, כְּמָה

בַּא רְאָה, יַעֲקֹב הֵרִי כְּכֹר בְּאַרְוֵהוּ, יִשְׂרָאֵל אַף גַּם כֹּה, וְאַף עַל גַּב שְׁדְּרַגּוֹת אֵלֹו כְּאַחַת. יִשְׁרוּן לְמָה נְקַרְאוּ יִשְׂרָאֵל בְּשֵׁם זֵה? אֵלָא יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁרוּן הַכָּל

דַּאת אָמַר, (איוב לג) יִשָּׁר עַל אַנְשִׁים, בְּגִין דְּנִטִיל שׁוּרָה לְהַאי סִטְרָא וְלְהַאי סִטְרָא, וּבְגִין אֵינוֹן תְּרִין שׁוּרִין אֶקְרִי יִשׁוּרוּן, וְדָא הוּא יִשְׂרָאֵל. יִשְׂרָאֵל עַל דְּנִטִיל רְבוּ וְתוֹקְפָא מְפֻלָּא. יִשְׂרָאֵל (ס"א יִשׁוּרוּן) עַל אֵינוֹן חוֹלְקֵי תְרִין סִטְרִין תְּרִין שׁוּרִין כְּדָקָא אֶמְרוּ, וְכֵלָא חַד.

וְאֵינוֹן שְׂמֵהָן כְּלֵהוּ סְלָקֵי לְחַד. יַעֲקֹב עֲבָדֵי, זְמַנִּין דְּאִיהוּ עֲבַד כְּעֲבָדָא דְּאִית לֵיהּ פְּקוּדָא דְּמֵאֲרִיָּה וְלְמַעַבְד רְעוּתִיהּ. וְכֵן יִשְׂרָאֵל בְּחֻרְתֵי בּוּ, לְאַשְׁרָאָה עֲלֵיהּ, וְכֵלָא בְּרִזָּא עֲלָאָה אִיהוּ. כְּתִיב, (ישעיה מג) בְּרֹאֲךָ יַעֲקֹב וַיִּצְרַךְ יִשְׂרָאֵל, וּכְתִיב כֹּה אָמַר יְיָ עֲשֹׂף, כֹּל אַלְיָן דְּרִגִין סְלָקִין לְחַד וְהָא אֶתְמַר, בּוּרֵ"א, יוֹצֵ"ר. עוֹשֵׂ"ה. וְכֵלְהוּ דְּרִגִין אַלְיָן עַל אַלְיָן וְכֵלְהוּ חַד.

וְכֵאֵה חוֹלְקֵהוֹן דִּישְׂרָאֵל דְּקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא אֶתְרַעֵי בְּהוּ מְפַל עֲמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, בְּגִין דְּבִכְלֵהוּ כְּתִיב, (ירמיה י') הִבֵּל הֵמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתָעִים בְּעַת פְּקַדְתֶּם יֹאבְדוּ, בְּשַׁעֲתָא דְּקַדְשָׁא בְּרִיף הוּא זְמִין לְבַעֲרָא לֹון מִן עֲלֵמָא, וַיִּשְׁתַּאֲר הוּא בְּלַחֲוּדוּי כְּמָה דַּאת אָמַר, (ישעיה ב) וְנִשְׁגַּב יְיָ לְבָדוּ בַיּוֹם הַהוּא.

רְבִי יְהוּדָה פִּתַח וְאָמַר, (ישעיה מא) אֵל תִּירָאֵי תוֹלַעַת יַעֲקֹב מְתֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי עֲזַרְתִּיךָ נָאם יְיָ וּגְאֻלְךָ קְדוּשׁ יִשְׂרָאֵל. תָּא חֲזִי, כֹּל עֲמִין עוֹבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת דְּעֲלֵמָא, קַדְשָׁא בְּרִיף הוּא יְהִיב לֹון לְמַמְזָן שְׁלֻטְנִין יְדִיעִין כְּמָה דַּאתְמַר. וְכֵלְהוּ אֲזִלֵי בְּתַר אֵלְהֵהוֹן, כְּמָה דְּכְתִיב, (מִיכָה ד) פִּי כָל הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהֵיו. וְכֵלְהוּ אוֹשְׁדִין דְּמִין וּמְגַיְחִין קִרְבָּא גְזֻלִין קִפְחִין וּמְנַאֲפִין, וְאֶתְעַרְבִי (דף קעח ע"א) בְּכְמָה עוֹבְדִין

אָחַד. יִשׁוּרוּן, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (איוב א) יִשָּׁר עַל אַנְשִׁים, מִשׁוּם שְׁנִטִיל שׁוּרָה לְצַד זֶה וּלְצַד זֶה, וּמִשׁוּם אוֹתָן שְׁתֵּי שׁוּרוֹת נִקְרָא יִשׁוּרוּן, וְזֵהוּ יִשְׂרָאֵל. יִשְׂרָאֵל עַל שְׁנִטִיל גְּדֻלָּה וְתִקְף מִהַכֵּל. יִשְׂרָאֵל (יִשׁוּרוּן) עַל אוֹתָם חִלְקִים שְׁנֵי צְדִידִים שְׁתֵּי שׁוּרוֹת, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַרְנּוּ, וְהַכֵּל אָחַד.

וְכֵל אוֹתָם שְׁמוֹת עוֹלִים לְאָחַד. יַעֲקֹב עֲבָדֵי, לְפַעְמִים הוּא עֲבַד, כְּמוֹ עֲבַד שְׂיִשׁ לוֹ מִצּוֹת אֲדוֹנּוֹ וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ. וְכֵן יִשְׂרָאֵל בְּחֻרְתֵי בּוּ, לְהַשְׁרוֹת עֲלֵיו, וְהַכֵּל הוּא כְּסוּד עֲלִיוֹן. כְּתוּב (ישעיה מג) בְּרֹאֲךָ יַעֲקֹב וַיִּצְרַךְ יִשְׂרָאֵל, וְכְתוּב כֹּה אָמַר ה' עֲשֹׂף. כֹּל הַדְּרָגוֹת הִלְלוּ עוֹלוֹת לְאָחַד, וְהַרִי גָאֲמַר, בּוּרֵ"א, יוֹצֵ"ר, עוֹשֵׂ"ה, וְכֹל הַדְּרָגוֹת אֵלָה עַל אֵלָה וְכֵלָן אָחַד.

אֲשֵׁרֵי חִלְקִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא הַתְּרַצָּה בְּהֵם מְפַל הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדַת כּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת, מִשׁוּם שֶׁכֻּלְּם כְּתוּב (ירמיה י') הִבֵּל הֵמָּה מַעֲשֵׂה תַעֲתָעִים בְּעַת פְּקַדְתֶּם יֹאבְדוּ, בְּשַׁעֲה שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא עֲתִיד לְבַעַר אוֹתָם מִן הָעוֹלָם וַיִּשְׁאֲר הוּא לְבָדוּ, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (ישעיה ב) וְנִשְׁגַּב ה' לְבָדוּ בַיּוֹם הַהוּא.

רְבִי יְהוּדָה פִּתַח וְאָמַר, (שם מא) אֵל תִּירָאֵי תוֹלַעַת יַעֲקֹב מְתֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי עֲזַרְתִּיךָ נָאם ה' וּגְאֻלְךָ קְדוּשׁ יִשְׂרָאֵל. בָּא רָאָה, כֹּל הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת שֶׁל הָעוֹלָם, הַקְדוּשׁ בְּרוּף הוּא נִתֵּן אוֹתָם לְמַמְנִים שְׁלִיטִים יְדוּעִים כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר, וְכֻלְּם הוֹלְכִים אַחֲרֵי אֱלֹהֵיהֶם, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מִיכָה ד) פִּי כָל הָעַמִּים יִלְכוּ אִישׁ אִישׁ בְּשֵׁם אֱלֹהֵיו. וְכֻלְּם שׁוֹפְכִים דְּמִים וְעוֹרְכִים קִרְבוֹת אֵלּוּ בְּאֵלוּ, גּוֹזְלִים רוֹצְחִים

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלַּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֶה אֵלָיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עִמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלַּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנָהּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֶיהָ. וְיִלְוֶה אֵלֶיהָ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

קדיש דרבנן - נסח ספרד (חסידו)

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלונית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ערב רב על פי הזוהר והאריז"ל וספרי קבלה מוסר וחסידות ח"י כרכים
EREV RAV BY THE ZOHAR HA'KADDOSH & THE ARIZ'EL & THE SIFREI KABALAH & MUSAR &
CHASIDUT 18 VOLUMES

כל עניני ערב רב

זוהר ויקרא

זוהר שמות

זוהר בראשית

זוהר במדבר

זוהר חדש

תיקוני זוהר

זוהר דברים

שער הפסוקים

שער הגלגולים

עץ חיים

שאר כתבי אריז"ל

עץ הדעת טוב

ספר הליקוטים

מנהיגי הדור האחרון

מגלה עמוקות ואתחנן

מגלה עמוקות עה"ת

הערב רב וכל המסתעף

מנהיגי הערב רב והס"א

